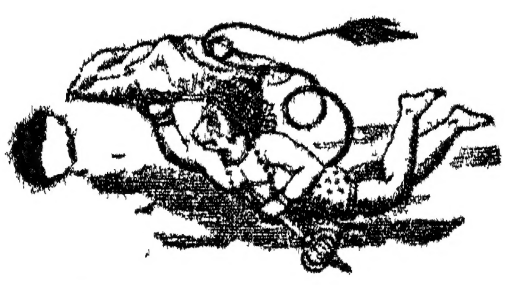

મહારાજ ગોપીચંદ્ર રાજનો

કચ્છ ખેલ.

આર્ય બંધુઓને વાંચવા માટે
જ્યાંથી પ્રસિદ્ધ કરનાર
બુકસેલર
મહાદેવ રામચંદ્ર જગૃષ્ઠે.

સલાખેસ દરવાજે 'સરસ્વતી' પ્રોન્ટીંગ પ્રેસ.

કિંમત ૦-૨-૦

ગોપીચંદ નાટકનાં ગાયનો.

॥ શ્રી ગણેશાય નમઃ શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ શ્રી ગોપીચંદ વલ્લભાય નમઃ ॥

અથ ગોપીચંદ રાજનો ખેલ લખ્યો છે.

હલકારાના દુહા.

આયા હલકારા ગોપીચંદકા રેહેવે ખંગાલા દેશમે,
સરસ્વતી માયા સારદા સમર, ધર વલ્લભકા ધ્યાન.
પામે ધુધર ખીજે ધનકે તોડે મુખસે તાન;
ચાલ વ્યાસ ઉસ્તાદ હમારા, લેજો મુજરો માન. ખેલ આયા૦ ૧
કામર દેશ કમક્ષા દેવી. હનમત હે ભરપુર;
હીંગલાજકા દરશન કીના જવાલા રેહે ગઘ દુર. ખેલ આયા૦ ૨
રંગ રંગીલી છોરી હમારે સદા જે રંઢંતે સંગ.
કામ પડે ઝકડેકે માંહી કરે ફાંજમે જગ. ખેલ આયા૦ ૩
પાંચ રૂપૈયા પાવા રોજ કરો જમાં જે ૫૨ ન્યારી;
રાજ સાહેબકા હુકમ હુવાતો પકડા જીવારી. ખેલ આયા૦ ૪
ઘડી ઘડીકી ચીડી લખવા ગોથા કબુચ ન ખાતા;
ગુજરાતમે જલદી આયા મુખજ કલકતા. ખેલ આયા૦ ૫
મુખાષ મેં મંમાદેવી કલકતામાં કાળી;
જોધાણામેં ચામુડા લાલ ચુંદડી વાળી. ખેલ આયા૦ ૬
ખેંગાલેસેં આયા હલકારા સખકે મન ખાયા,
આવે ગોપીચંદ રાજ ખાજે નોખત ખાજ. ખેલ આયા૦ ૭

દેર હુલ્લ

અયે ગોપીચંદ ગોડ બેંગાલેમે રાજ કરે સખ દેશમે,
સરસવતી માયા સારદા સમરે, ધર વલ્લભકો ધ્યાન;
પાયે હુલ્લ બાળે ધનકે મુંખસે તાડે તન.

આલ બ્યાસ ઉરલાદ હમારા મુજરો લેજો માન. આયા૦ ૧

પિતા હમારે જામે પ્રથવી નામ ત્રીલોકી ચંદ,
રાજ કેદ કિયે દેવનને જીનન કાંટે ફેદ,

શીરે દવાઇ શહેર ગાંધી, હુનીઆ કરે આનંદ. આયા૦ ૨

મા મેરી મૈનાવતી સરે મામા બરથરી જાણુ.

ઉજાણુ નગરી સદગા તીરથ ત્રીનકી દેવે દાન.

જેમી હોય કર ચલા જંગમકે લગા ધ્યાનકા બાણુ, આયા૦ ૩

કામરે દેશ દૂતક્ષા દેવી પુરણુ કરજો કાળ.

દક્ષણુ માતા તું જનુની રખીયો મેરી લાજ;

બારા ઘાટી બંગાલેમે ગોપીચંદકો રાજ-

આયા૦ ૪

હ આતી હુલ્લ મુલકુમે કરે નોકરી રાજ,

ન્યારી ન્યારી છુડે નોખત બાળે છતીસે બાળ,

હાથી ઉપર અંબાડી બાળે તુરકી બાળ,

આયા૦ ૫

દેર.

ચડા શિકાર ગોપીચંદ રાજ મહા શીર સખ જંગલકા,

સાત સુરમે ચાદે સુવે કિનકે પીઠ બગાલા;

બખતર માખર ચોર પંતાકો હાથે સોવે બાલા,

ચડા૦

એસી લાખ અસવાર અમારા ચડતે હિ સખ જંગમે;

બડે બડે હમ કમડે બીતે ઘડી પલકત ચોર છીમમે. ચડા૦

પાંચ લાખ પ્યાદલ સખ ચડતે ઘોડે એંસી હજાર;	
સીતરે લાખતો રેહેવે સાંઢીએ હાથી ખાર હજાર.	ચડાં ૩
કણખીર ઓર હાથણી મચ્યા દાઢ પાસ હમ રખતે;	
કાથ પડે કે ઝઘડેકે માંહી સખકે પહલે ચડતે	ચડાં ૪
શીરોઈ તરવાર હાથમે કડીયાં ખીચ કટાર;	
સીંગા ખાનર શીરે ભટકતા જાણે જુગ સંસાર.	ચડાં ૫
પાંચ લાખ હાથીકે હોદે તરીયાં બહોત અપાર,	
વીસ લાખ તો પડે જજીરા તીસ લાખ તરવાર	ચડાં ૬
શીર નરીખ ફાજકે માંહી બડા સોર દીલ બાંકા;	
ઘોડા ઉપર કરો રાજાઈ દેઓ નામરે, કંકા.	ચડાં ૭
તીસ લાખ બંદુક નાળીબંદ જાતે એમ સંભાલ:	
કયમ કટાર હાથ શીરોઈ પીઠ ઢલકતી ઢાલ.	ચડાં ૮
ખીચ લાખ તો પાંકે ઉપર એક નીશાંન;	
તીસ લાખ ઓ પડે જજીરા એક લાખ અશમાન.	ચડાં ૯
દેશ હમારા દુર હે સરે ગોડ બંગાલા શહેર;	
હું તો ગોપીચંદ રાજા લાસો સીંગને ઘેર,	ચડાં ૧૦

રેર.

ગો.—અલોને સીંગ સીકાર હો શીદાર જમીરાં.	
આદ જમીરા ભોમીઆ સાથે સુલુજે ચીત લગાય;	
આલુસ આરો રોજ કેસવો ફલ લાખેણા ખાય હો.	સીં ૧
પ્રથમ ભાગ પહાડ કે આંડી એઠો મારણ રોક,	
ગામ ઉજાડ્યો ઓર કેસવા દુખી શહેરકે લોક.	સીં ૨
એળ મીઠી કામતીસરે દુકીઅન કંઠ લમાય,	

રાજા મીમીદા રાજવી સવો સીંગા ચડે શીકાર. હો સીં ૩
 બોડા ઉપર ચડલે યોસરે લે નંગી તલવાર,
 બાલ કેશર કીપસેતી લેવા દુસ્મન કુવાર, હો સીરખરં

દેર.

ગા—થારો સુતો સેર નિઃશંક જગાદે સીંગની,
 સીંહણી—રાજા સીંગને મત છેડ કરું મે બીનતી,
 ગા—ખડી રહે તું સીંગની થારા સીંગને દેહો જમાય,
 લાગો મોરચા રજપૂતાસે અળ કાં બગી જાય. થારો ૧
 સીં—તું આદમી બીચ વીથરે આ જંગલ બીચ શેર,
 તુર તહી તોડે મેચાવેરે જીભે તીઆણુ કેર; રાજા ૨
 ગા—ફેર ફરકે તું કીયાં કરે થારા સીંગને લેલું ઘેર,
 ગામ ઉગડયો ગોર કેસરેરે ઉણુ હું માગું વેર. થારો ૩
 સીં—વેર છે થારો આગલો ફેર પીછે પરતાપ.
 ગેર અહુકે કામનીસ તુ એમ મીલોને જાય. રાજા ૪
 ગા—શેર નાશંક પહાડમે જળ જાગે જળ મારું.
 દુટીઅન છોડું જીવતોસરે દુક દુક કર દારું. થારો ૫
 સીં—નામ લવ દુંકડો સરે મરે ઝાલાં ઉઠે અંમ;
 સુતો શેર અળ જાગશે વો કરે રંગમાં બંગ, સજા ૬
 ગા—રંગમે બંગ ચમકતી, લાલી તું તીરી નકી જાત;
 પ્યારા ખાવંદ પ્રજા ચાલશે રજપૂતાં દે હાથ. થારો ૭
 સીં—સીંગે લડે રજપૂતાંસે શીર જાને કમા હોત,
 ગા—ખડે ખડે જોધે જંગલ બીચ મારા સીંગને ઠાર;
 લાચ છોડ હથીઆર ચલાવા છાતી બીચ કટાર, થારો ૮

સીં—કહાડ કટાર ધરો કરમેમેં કરો શીરો મ્યાન.

ધતની ખેલ કરે તમ રાજ સાહેબ ખતાવે જન. સગ્ગ૦ ૯

ગા—જન હમારી નકી હે નારી મત કરના મગર;

લાગી ચોટ શીર શેર કીરાતું રાંડ ભાગ જા દુર. થારો૦ ૧૦

સીં—દુર ભાગકે કહાં મેં જાગીં લડું શેરકે સંગ;

સનમુખ આય મોરચા ગાંઠ કરો ફાજમે જગ. ગજ૦ ૧૧

ગા—તરીયા લડે ખાચીંદ કે આગે, જીવે જીતનો પ્યાર;

લગી ચોટ શીર શેર મનકી તુ ઝોર કરેગી થાર. થારો૦ ૧૨

સીં—ઝોર મરદકું આગ લગાવું જો જુજો ભરથાર;

સતી હોય કે સગે ચલુગી જલું ગનકે લાર. સગ્ગ૦ ૧૩

દેર.

(સીંહણ પોતાના સ્વામીને જગાડે છે.)

જગોરે જગોરે જંગલરાજવી, જગોરે જગોરે જંગલરાજવી,

શીર કયા આવેતુ જે નીંદ ચડ આયો ગોપીચંદ રાય;

તોરણુ આયો ખીંદ—જગો જગોરે.

૧

ચડ આયો ગોપીચંદ રાજ ચોદસ ધાલ્યો ધેર;

અખ સુને શોનાપરે સરેથે પક્ષી બસાઓ ખેર.

જગો૦ ૨

દલપર દલ ચડે અતી ભારે તેરી એકલી જન;

દોદો હાથ રાજ સો સો કર ભગવાન.

જગો૦ ૩

શીતરે લાખ ફાજકો માલીક વો ગોપીચંદ રાજ,

એક ચોટમે અમર ડગાવે અધર બજાવે બાજ.

જગો૦ ૪

સનમુખ આયા મોરચા માંડયા તોપ ધરી શીર ન્યારી;

સોલધમાં કામે ગુણ સવો કર ઘોડે અસ્વારી.

જગો૦ ૫

દેર લાપણી.

ગોપીચંદ—

ખડા વાધ જદ પડા જમીપર, લગા શીશ બાલા,
મશ કરના પ્રીત રાંડકી, મારા શેર દે ગમ ટલ્લા;
જન બચાકર ચલી જંગલમે ઝગડેમે હારી.

ખારા કોમ ફી દે ગમ અખાડા પરવત ઝોર ઝાડી.
નાલે નાલે ફીરે ભટકતી, જોળન મદમાતી;

જલ જાઓ તેરી પ્રીત સજના મેં જતીથી મારી;
મશ જંગલમે આગ લગાવું આજ રહું ન્યારી.

મારા શેર જળ હુમ ખિરાની જીતેંકી હારી;

ગોપીચંદને દેખ તમાસા સખ દુનીયાકુ આયા હાંસા,
તીરીયા કાજ જુઝ પાસા કરદે મેં કાલા. ખડાં ૧

ફીરી ફોજ જદ ગોપીચંદકી કયા કડતા ભાઈ;

ડાંડ જતસે કર મોહોખત કયા કીરાને પાછ,
લડે ફોજ બીચ શેર સયાને કેસીવે લડાઈ;

રાંડ ખડી જદ દેખે તમાસા પાસ નહીં આઈ,
લગી ચોટ શીર શેર મરનકી ખાઈ ગમ મુરખઈ;

મરતા શેર જદ કયાજ કહેતા તેરા રાજમેં સુખીજ રહેતા;
મેં કીસીકું દુખ નહીં હેતા રહો બોલ જાલા. ખડાં ૨

ચડી ફોજ જળ ગોપીચંદકી કયા કહેતા સખકું,

રાંડ જાય જગતમેં જુઝી ના ચમચે અમકું;

દોલત માયા માલ અજના સખી દુનીયાં તુમકું;

દોલત માયા બેઠા અજના માદ કરો ધર,

છતની અરજ અખ સુખસો મેરી સખી જાઓ ધરકું,

જીતે રહે તો આન મીલગે જાને જલકું;
 જોગી હોકે ધ્યાન લગાજી, પામ પદારથ જો મેં પાઉં;
 જનમ મનરશે મેં ટલ જાઉં હોય ગયા ઉજાલા ખડા ૩
 હાકમને જદ કરી હુંયારી હરણુ એક લાયા,
 બારા હરણુકી ઉતરે પીછે છત્રબલ કીયા;
 આપને હાથસેં ચોટ લગાઇ હરણુ ગમરાયા,
 બારી હરણી ઉત કે પછી ઘેરાદઇ કાયા,
 હરણીકો જદ દેખત તમાશા હાકમ બુલવાથી,
 રાંડ જાત એક નહી જુગમેં મનમેં હરખાકા,
 અબી કહો તો બુહાસે સરકું, ચત્રો ચાર સબ અપને ધરકું
 મામી કહે મેં રટના હરકું. ખડા ૪

ટૅર.

ગો—મેનાવતી માતા નીર બયો થારા નેનમાં
 મેં—ગોપીચંદ લડકા બાદલ વરશેરે કંચન મેહેલમાં,
 ગો—કયુ માતા તું ઉજુમનીસરે નીતકા રહે ઉદાસ;
 જો કોઇ કહેવે જીભ કટાવું કરું દુરમનકો નાશરે. મેં ૧
 મેં—ના બેટા મેં ઉજુમનીસરે ના કંઈ રહુરે ઉદાસ,
 રત પલટી બાદલ ચડયો સરે અબ બરરાણુકી આશરે ગો ૨
 ગો—ના બાદલ ના બીજલાસરેરે ના કોઈ બાળે વાવ;
 થારે મન ચીંતા ઘણી માંન સાચી બોલ બતાવરે ગો ૩
 મેં—સાચ કહેશને રાતે ડગશે જુક કહે પત જાય;
 ઝાઝ પડી દરીઆવમેં શમે અધબીચ ગોથા ખાયરે. ગો ૪
 ગો—ઝાઝ પડી દરીઆવમે સર્દે કરદઈ પેલેપાર;

માર હઠાવું નીરને સમે કર નંગી તલવારે.

મેં—મ્યાન કરો તલવાર અને તુમ ધરો જમીપર હાલ.

કયા નગર સુનો પડ્યો અને અપનો ખીરૂદ સંભારે જો ૦ ૬

જો—મેરો ખીરૂદ બરે તન તરે જો કોઈ આયાકારી;

માતા હુકમ કરે નહી પીછો તૂરતહી હુકમ હઠાવું મે ૦ ૭

મેં—મૃગુ ભરશા પુત્ર તીહારા મુહી અલ્યાકારી;

રાજપાટ સપનેકી માયા કીતોં જમ દુવારીરે જોખીચંદન ૮

ટેર.

જો—માતુ રાજ કરણુદે, જોગી મત કરેરે મા મેનાવતી.

બાર બરસકી ઉમર મેરી મેં કયા જાનુ જોગ;

ચરચર કરે મુલકકે માંહી હશે શેહેરકે લોક.

માનું ૦

મેં—મેરા બચન શીરે નહી પીછા જો રજપૂત સપુત,

તેરી સુરત તેરા બાપકી સવોજલ બલ હો ગઘ સખ.

જો—તેરા બચન ફીરે નહી પીછા જો રજપૂત સપુર્ણ.

માનું ૦

દો જુગ રાજ કરણુદે માતા ફીર જોગી અબધુરાંરે.

માનું ૦

મેં—પાવ પલકકા નહી ભરોસા કરે કાલકી બાત.

કયા જાણું કે કાયા હોવસ જા ઉગતે પરમાતરે;

માનું ૦

જો—દીન ઉગે દાતણુ કરં ઓર નિતકો દેઉ દાન;

બટ દરસનકો બાવ રખુંને પ્રિય વધાવું માન.

માનું ૦

મ—દાન દેવે ફલ કયા હોવેશને ધન દોલતને ઓર માયા;

અસત્ર ફકીરી લે લે લડકા અવર હોશી કાચારે.

જો—કાયા અમર કરં એક છીનમેં દુટઅન સાગેવાર;

પેહેલે પરણું પદમણી સરે વિલખે રાજકુમાર.

માનું ૦

મૈ—તીરીઆ જાત જગતમેં જુઠી સુનરે ગોપીચંદ;

જનમ મરણુસે હોજ ન્યારો કટે ચોરાશી ફંદ. ગો૦

ગો—ચોરાશી ફંદ જીણીમેં કયા કયા નિપજે સાર;

સીતેર લાખ ફોજ દલ બાદલ ઉભો કરે પુકારરે. માનું૦

મૈ—કરે પુકાર એક નહીં થારો અપણે આપણો કાજ;

મામે યારો દેખ ભરથરી તજ્યો ઉજ્યણી રાજરે. ગો૦

ગો—તજ્યો ઉજ્યણી રાજ ભરથરી આયો ગોરખનાથ;

દો જૂગ રાજ કીયો પૃથ્વીપર ગયો ગુરકી સાથ. માનું૦

મૈ—ગુર દેવનકો દેવ હોસરે ધરો હસીકો ધ્યાન;

જનમ મરણુસે હો જા ન્યારો બાંચો બેદ પુરાણરે. ગો૦

ગો—ભંવર પડ્યો ભવસાગર માંહે જામે નીર અપાર;

અવઘટ ઘાટ ઓર નાવ પુરાણી કીસ ખીધ ઉતર પાર. માનું૦

મૈ—ધરે ધ્યાન ગુરકો લડકા જૂઠો સખ સંસાર;

સતકી નાવ ધરમકા નેજા જીતો જમ દવારરે. ગો૦

દેર.

આયા બે જોગી નિગમ પહાડસે નહીયા પવન નહીયા પાણી,

બ્યાં હોતીથી આકાશ વાણી નહીયા પુરખ નહીયો નારી;

ચાર ખુંટમે ધુધરકાર. આયા બે જોગી૦

બદ્રીનાથમેં પડે હિમાલા આવે સરદકી ટહાડી;

આ પાસામેં સીંગ ધડુકે ઉચા પરવત ઝાડી. આયા૦

ગુર હમારા સાહોલી ચીમનલાલ કરે સજામ ચેલા બાલ;

ગુર હમારા સાહોલી ચીમનલાલ જાત જી. આયા૦

શ્રી શ્રી કરકે સીતા પુકારે એક ચિતસે રામ;

બાબા આદમ ગુર હમારા ઉસકા ધરરે ધ્યાન. આયા૦
 નિગમ પહાસે આયુકી જગા જહાં રહેવે જોગેશ્વર નગ્યા;
 પુષ્કર હે હિંદકા ધ્યાન બાલ બ્યાસકુ મેરા સલામ. આયા૦
 ગંગા જમના તિરથ ભારી નહાનેકુ આવે નરનારી;
 શીય ગુરકા ભસ્ત્ર ચેલા માલ ખાવે યોતહી ચેલા. આયા૦
 હરદુવાર હરકી પેહેડી વહાં ગંગા શીર વેહેતી ટેડી,
 માનસીંગને દેખાયા ભાવ, અચેક જોગી દવ બતાવા. આયા૦
 બતલાવણુ વાલા પુછેહે બાવા બહાર કોણુ ખડાહે,
 બાબા ગોપીચંદ જલબલ ભસ્મ. આયા જે જોગી.

ગોપીચંદ—

ટૅર.

અમર કરેરે બંદગી ગુર ગુર જલધરનાથ,
 પેલા પુતળા જલ ગયારે પિતા સુધારે કાળ. અમ૦ ૧
 જલ બલ મીલ ગયારે તમેરે ધર્મ રહ્યા સખ રાજ,
 અમર કરો કર બંદગી ગુર ગુર જલધરનાથ. અમ૦ ૨
 દુસરા પુતળાં જલ ગયારે મૈનાવતી મારી માય;
 હાથ જોડને કરે બંદગી લખી લખી લાગુ પાય. અમ૦ ૩
 ત્રીસરા પુતળા જલ ગયારે સનમુખ ખડી ધર નાર,
 પેહેલાં પદ્મચંદ્ર પદમણીસવો, વિલખે રાજકુમાર. અમ૦ ૪
 ચોથારે પુતળા જલ ગયારે ચંદ્રાવતી મેરી ખેન,
 રોસ બરે ચિંતા કરે બર બર આવે નેન. અમ૦ ૫
 પાંચમારે પુતળા જલ ગયારે ઉચ્ચસેત મગરબ,
 ગામ ઉખડ્યો ગોર કેસરે જોગી હુવો અબધુલ. અમ૦ ૬
 છઠા પુતળા જલ ગયારે હિમે કરે મૂકાર,

સરન પડ્યો મુરદેવ કેરે. અબ આહેતો માર અમ ૭
 સાતમા પુતલા ધીર રહ્યારે ગુર ગુર જલંધર નાથ;
 મોતી કહે મનધીર વાચા સાંચ બચ ગયો રંક ફકીર. અમ ૮
 દેર.

જલંધર—પારા બરસકી કમર બચા ગોડ બંગાસે રાજ કરો.
 તુંમ રાજ મેં જંગલ જોગી તેરે મેરે કયા કામ;
 રાજ કરો ગાદી કપરે લેઓ ગુરકા નામ. પારા ૧૧

ગો—ના ચઢ્યો મુજે દોલત માયા ના ચઢ્યો મુજ ગામ;
 હાથ જોડને કરે બીનતી ગુર સુધારો કામ.
 મેં ચેલા તુમ ગુર હમારા શિરપર મેરા હાથ ધરો. મે ૩

જ—તુજે ના કરે સરે સુણ રાજ મેરી બાત;
 કયું તું મારે પાવ પડતહે જોડતે હે હાથ. પારા ૪

ગો—ભગવામે ભગવાન બરાતહે ગુર દેવનકો દેવ;
 આપ તરા ઓરણુક તારો કરે તમારી શેવ. મે ૫

દેર લાવણી.

ગોપીચંદ—

સુણો જલંધર આપ નિરજનજી તુમ ગુર મેં ચેલા તેરા,
 પડી ઝાઝ દરીઆવ બીચમે પાર લગા બેડા મેરા ચેલા તેગ,
 તીરીઆ જાત જગતકા ફંદાજી તીવ લોક ધશમે મોઘ,
 માતા પિતા ઓર બેન બંધુ ન્યાત જાત સગા સોઘ;
 રાજ ગરબ અભિમાન ગરબ બતાજી પાપ પરગટ દોઘ,
 જમીન ઓર આકાશ બીચમે ગયા નહીં સોબત કોઘ.
 એ સંસાર બરા દીલ સાગર જીવ મચ્છી કાટે પોઘ,

ખડ પાલપર કાઢે પુકારે રૂપ ધરા જેસે ભોઇ,
 ખુરા કાલકા ફંદા મને છોડા રાજ સખ ધંધા.
 એ બદન વણુ હેગી નહીં તાજ જહાંજલ રા. પડી૦
 ધરમ રાજને ધન ધન ચડાડિજી શિરપર અપકર કાલ ખડા,
 જામ ચુકે જામ મારે સોટ જ્યુ ચીડીયાં ખીચ બાજ પડા;
 કાયાદે અવડે કાયાજી ઉસ મટીકા બના ધડા,
 લાગે ઠેઠ જદ ઉડે ખેસા જદ તુડે તાર જ્યુ તડા તડા;
 ક્રત્તા ખિસનું માલાદેવ થાઇએ તીનુંસે કાણુ ખડા, .
 ઉનકે આગે ઓ નહીં ચુકે જામ અત્શન પર દીયા ખડા;
 ખુરી કાલકી ફાંસી વે ભુકત મરે ચોરાસી,
 કહાં મથુરા કહાં કાસી ચાર ફુટ શીર મયા ફેરા, પડી૦ ૧
 સત જુગમેં હીરણાકસ રાજજી મહાદેવને બરદાન દીયા.
 સાત દ્વીપ ન ખડ ખીચમેં સખ પૃથ્વિકા રાજ કીયા.
 દ્વાપરમેં દુરજન રાજી અધ સીંગાસન હાથ લીઆ,
 આયા કાલ જદ પડા ધરન પર ચડી એક ફીરના જીયા;
 ત્રેતામેં રાવણુ મા રાજ સખ દેવનકુ કેદ કીયા;
 મેઘ માલ દોડે બરતે પાણી ચંદ્ર સુરજ જળ તે દીયા.
 કૃષ્ણ બચે કલજુગમેં રાજજી સખ જાવ અભિમાન કીયા,
 આયા કાલ જડ પડા ધરન પર મર ગયે ગોપી ફાડ હીયા;
 ચાર જુગકી કહી કહો નાથ અખ કયા રહી.૧
 સંગ કીસકે ગઘ નહીં તાગ જહાંજલ ઘેરા પડી૦ ૩
 સુણુ નાથ એક અરજ મેરી ગુર વિના કેસી મુકિત.
 બડે મુની વિશ્વામિત્ર સખ દેવલ મીલ કરી ભક્તિ,
 સુકાચાર અમુરકે દ્વાતાજી બચા ચલીયે જુગતા જુગતી,

ગોરખનાથે બરથરી રાજ રાજ છોડ થયા મુક્તિ.
કહે તે મોતીલાલ સમામે અખંડ જોત કરે જીવંતી;
દુશ્મન કો નાશ બવાની અરજ સુણો મૈરી શક્તી.
ભગત તુમારે તારે સખ અસુર નરકૂ મારે;
દુડ દુડ કર ન્યારે ઉઠી જોગડી લેહેરાં.

ટૅર દુહા.

ગા—અંધા નીજરાંરો મેજો મારી ખેનરો,
સુણ હે ખાંદી કહું. હકીકત મેહેલાં નીચે આવ;
ધન દોલત માયા નહી માગું બીક્ષા ધરમકી લાવ. અંખા ૧

દાસી—જોગી લુણુ બરાવું થારી ખાલમેં,
ખાંધીચારી આપ રખીશ નહી મુખસે ખોલ બંગાળી,
કોણુ ખેન તું કીમ્કા ભાઇ લુણુ બરાવું ખલ,
નામ લેવે તું ગોપીચંદનકુ ઉઠે બદનમે જાળ. જોગી. ૨

ગા—ખાંધી મારા આપ કીસથા લઇ કાલમે મોલ,
દીવી ખેન કો ડાય રેશને દેખ્યો થારે તોલ;
માલ ખાય મસ્તાની હોય થઇ જોલે કડવા ખોલ,
દા—મેરા બચન શીરે નહી પીછા તુજપર આવે રીશ;
કીતને જોગી મંકરખાને શીરતો દશ ઝોર ખીસ,
સુણુતાં રાજ ઉઘસેન થારો અધર કટાવ શીશ જોગી. ૩

ગા—અધર શીશ કટાનેવાલા નહી પ્રથવી મેં જાયા,
ના કીશેપે વૈરભાવ મારે ના કીલીસે દાવા.
જાય કહે છે મારી ખેનને થારો વીર ગોપીચંદ આયા, અંખ ૪
ટૅર.

દાસી—ગોપીચંદ આવે ભગવા વેશ,

હું એ બાઈ બારણેશ થારો આયો ગોપીચંદ વીર.
જોગી હોવકર ચલા જંગલમેં સુતો કર ગયો પીર.

બા. ૦

૮૨.

ચંદ્રાવતી—દાસી રાજ કરેરે વીરો દેશમેં,

હે હીતીઅરી પાપનીશ માતુ બોલ ન એશા બચન.

નામ લેવે તું ગોપીચંદકા બાલ ન આવે બદન;

દા—જેસી જોગી બાલ ઉડી તન તેરો તેશી મુજદૂ જાણુ;

નામ બતાયા નારપત માનુ સગ દીમા સેલાણુ,

ચં—જોગી મત કર દાસી મુખસે બોલ સંભાળ,

ઓતો જોગી દુર દેશકો લુણુ બરાવું ખલ.

દાશી. ૩

દા—લુણુ બરાવું ખાલ, મેશ થાને મારુ જીવસેં ડાર,

બીક્ષા માગે બારણે રાવો, ઉભો કરેરે પુકાર.

બા. ૦ ૪

ચં—કરે પુકાર એક નહીં પુછે નીશદીન આયો હાર;

એક સુરતકા અતેક જોગી દીનમેં શીરે હજાર.

દાશી. ૫

દા—એક ચંદ્રકો ચાંદજોસ શીર દુજો ગોપીચંદ;

ત્રીજો ન જોયો પ્રથ્વાસ વો કરે ઉજ્જળો મંદ.

બા. ૦ ૬

ચં—એક અચંબો મેં સુન્યો સરે જો વર ઉછાવ,

કુંજર કશીઆ પાલખીસ વો ધરતી ધરે ન પાવ.

દાશી. ૭

દા—પાવ બલે ધરતી તપેસરે સુરજ રહ્યો શીરછાંચ,

બીક્ષા માગે મેહેલમેશ વો ઉભો કરેરે પોકાર.

બા. ૦ ૮

ચં—દલપર દલ ચડે અતી ભારી વો બંગાલો રાજ,

છત્ર સિંગાસન ચમર ઢોળાવે એક ચલે ગજરાજ.

દાશી. ૯

દા—કાનમેં મુદ્રા ગલે મૃગછાલા શીરપર ભગવા વેપ;

સીંગી નાદ બજાવે મુખશે આદ પુરુષ આ દેશ.

બા. ૦ ૧૦.

- ચં—હીયો હુલ કરે રાખીશ મારો જીવ ધરે નહીં ધીર;
કીશબાધ દેખુ વીનેશ મારે નયણે ન થંભે નીર. દાશી૦ ૧૧
- દા—નેણા નીર રાખ સેશ બાધ બેગ મલોને જાય;
ધુપ પડે ધરતી તપેસરે જળે જમીન પર પાવ. બા૦ ૧૨
- ચં—ઉઠ એ બાધ બારણેશ તું લે સખીયાંને સાપ;
કરો આરતી ગોપીચંદકી પુછો મનકી બાત. દાશી૦ ૧૩

દેર દુહા.

- ગા—મારી બેન શયાને ભીક્ષા આઝાની ઉભો બારણે.
ચં—ગોપીચંદ વીરા જોગી હુવોરે કીણે કારણે;
ચં—કાંસેં લેની લેની સીગી કહાં કુકાયા કાન;
બારા બરસકી ઉમર તેરી તું લડકા નાદાનરે. ગા૦ ૧
- ગા—જનમ દીયો મેનાવતીવર કિસખીધ લોપું કાર;
મુંડ મુઝામેં મેહલ મેશને કિયો ગુરૂકી લાર. મારી૦ ૨
- ચં—મરજો મા મેનાવતીસરે જીને બતાયો જ્ઞાન;
દુજરે મરજો સતગુરૂ થાર કુડય છુરીસે કાનરે. ગા૦ ૩
- ગા—કાન કુડાયા મુદ્રા પેહેરી કર લાયા ભગવા વેશ;
માતા પિતાને દોષ ન દાજો લીખ્યો બીધતા લેખ, મારી૦ ૪
- ચં—કહા બાધતા લીખ ગઠ અને કાં સંગતકા ઉપદેશ;
શહેર બંગાલા સખી દુબાયા કરકર ભગવા વેશરે; ગા૦ ૫
- તેરા ગુરૂકુ આગ લગાઉં દીની ઉલટી શીખ;
રાજ છોડને બચો મશાની ધર ધર માગે ભીખરે. ગા૦ ૬

દેર લાવણી.

ચંદ્રાવતી—

મેરી અબલાકી છતની અરજ મુણુ ગોપીચંદરે સાધ;

માતા મરી જનમ દુખીઆરણુ રાય મરેગી ભોજનમ. ટેક.

મેરા બાપકું એકહી બેટા દુસરા મેને જનમ લીયા;
પુત્ર વિના પરિવાર સખીરી જ્યુ મંદીર બિચ એક દીવા.
તેરા સમરણુ સખ કોઇ કરતા જીવ જોગીકા ભેંસ લીયા,
તેરે બિના અબ સુણુરે ભાઇ મરજવેગી ફેડ લીયા.
હીયા ફેડ મરજવે કહો જોગી કહાં પાવં;

ધર ધર અલગ જગાંવે કોણુ ઉપાય કહં બાઇ. માતા ૦ ૧

ખીના ભાઇકો બેન ન બોલે જુગમે રહેવે, નહીં નાતા
મુંડ મુઝાકર સુણી મેહેલમે ખુરી કરી જો ધર માના.
દેખ કસાઇ દયા ન આઇ ફાડા કાન અપને હાતા.
ધરકી કીસ્તમમે એરી લીખીથી ખુરી કરી જોગી દાતા,
શેહેર બંગાલા સખી ડબોયા છોડ ચલે અન ધન મયા
કોણુ દેશમે આયા જલંધર કહા કરે અમર કાયા
હાથ જોડને કહં બિનતી સુણુજે તું મેરા ભાઇ,
કહાં હે ઉસકી નાત જાત વોહ હે બંરણી કીયા નાઇ,
જોગી બનકે આયા છીજે મેરી કાયા.

મોતીને ખ્યાલ ગાયા ભેખ ઉતારોરે ભાઇ,

માતા મેરી જનમ દુખીઆરણુ રાય મરેગી ભોજનમ.

ટર.

ગાથીય'દ—રતનાદે બાંદી બીક્ષા ધરમકી લાવના,

રતનાદે—સુણુ બાલક જોગી મેહેલાં નહી અલેક જમાવના,

ગા—જોગી ખડા તેરે બારણુ લુંડી બિક્ષા ધરમકી લાવ;

ધુપ પડે ધરતી તપેસ મારે સુરજ શિર તપે છાંય.

ગુરૂસે વિનવું બિલ્લા ધરમકી લાવના.

૧

રા—કાં ચારી માતા ધર નહીં જ્ઞાને પિતા ગયો પરદેશ,
કાણુ થાને મુસે બોલીયો તું કર ગયો ભગવો વેશ;
ગુરૂસે વિનવું થાને કીનેરે દીયો ઉપદેશ,

સુણુ બાલક જોગી મેહેલાં નહી, અલક જમાવના.

૨

મા—માતા મેરી ધક બસે લુકી ગુરૂ જલંધર નાથ,
અમર કીયો ઇન લોકમાં મારે ધયો શિરપર હાથ:
ગુરૂસે વિનવું મેહેલાં શીરતાં હું દીન રાત,
રતના દે બાંદી બિલ્લા ધરમકી લાવના.

૩

રા—મેહેલાદા મારગ છોડ દે જોગી યહાંયે હો જા દુર,
લુખ્યો હોય તો માંગલે ચારો કરે દળીબર દુર;
દયા મુજ આવતી મેહેલા અન ધન લખમી પૂર,
સુણુ બાલક જોગી મેહેલા નહી અરીક જમાવના.

૪

રતનાદે— ટેર દુહા.

ચાલો બધ અબ બારણે જોગી અલક જથાવે હે,
અલક જગાવે ને નાદ પુરાવે ને ઉભો કરે પુકાર;
માધ બાપ વો કધુએ ન કહેવો દીસે રાજકુમાર;
ચાલો બધ અબ બારણે જોગી ધીલક જગાવે હે.

૫

સુણી રાણી પાટમદે આવ ઉઠ બારણે જોગી અત્રક જમાવેહે.
લોભકો નહી આકાશ જાણુ છોડી સખ જુગતકી આશ;
માંગતા હેસો ખીના લીયે જાવેહે.

સુણુ ૧

રાણી—સુણુ હે રતન જખીનકુ જતન કર ભાગ ખાધ;
આજ લખ ભોરી હો બતાવમી કે કંથ મેરા વારંવાર જાધહે;
જખાન કયા હુધ બાવરી રાજા તો ગયા શીકાર,
વખત હુધ આજોકી કર અપણે કામ બેઠી ગુણુ ગાવે હે.

રાખી—

દેર હુહા.

જોગી થારીરે સુરત મારા રાજરી.

થારી સુરત મારાં રાજકીશને ખેત્રણુ ગયો શીકાર
ખોલી સુણુકર જો મેં દોડી આઘ મેહલ કે બહાર જોગી ૦ ૧કાં થારી માતા ઘર નહીશને, પિતા ગયો પરદેશ;
કોણુ થાને મુસે ખોલીયો તું કર ગયો ભગવો વેશ. જોગી ૦ ૨બીક્ષા માગે મેહલ મેસરે ઉમો કરેરે પૂકાર,
સુરતા લાગે સામીની સામાને, રાજ કહણી યાર, જોગી ૦ ૩કોણુ થાને મુસે ખોલી આસરે કોણુ થાને દીની શીખ;
કાલ પડા ઉણુ દેશમેં તું ઘર ઘર માગે બીખ. જોગી ૦ ૪

દેર.

જોગીચંદ જનમકો વેરી રહ્યો.

જોગીચંદ—

દેર.

ભયો ભયેરે મન જાગી હો, ખડા મેલકે બહાર.

કરતાં હું પુકાર સુણીયો અરજ મેરી.

અટલ રહો તેરા રાજમેંશરે સખી મેરો રાજ,
આખાદાની મેરી ખાસી કસી તેરી હાજર હોવે સો બીક્ષા લાવ.

બહોત દેર હૂધ મૂળે લાવ ફેરી ગુરૂસે પાયા ગ્યાન.

એ ઘરું મેં રાજ ધ્યાન લાવો માઘ બીક્ષા મુજે હોતી હે અવેરી
ભયો ભયેરે મન જોગી હો.હોતી હે અવેર જામે કધું નહી ફેર,
માંમતા હે બીક્ષા ખેર મે કહા કર જનમકો જોગી;

સો આજ બન્યો જોગી ગલે ડાલ મૃગછાલા;

આંગ ભરમાઘ હે પત્રકમેં મુલક ઉઠાય દીની.

અંગ ઉલટ ગયો દરીઆવ એક છીન માંહે;

બગાલાકો છોડ્યો રાજ તજ સજ જુગતકી આત્ર,

ત્રિયાકું કહે ગયો માધ હો જનમકો વેરી હો. ભયો ૨

રાગની ડાણીસો ગુરૂની માતા લીખા લેખ વિધાંતા.
સો મેં ક્યાં કરે પુરખસે પુન્યસે કરી હે ધુનીકી સેવા;
માતા ભર કરી કૃપાસેતી આણુ મીઝા હે,
પુછતો પીરાધ બદલી હે શેર શો પીયા, મેં કેસે પ્રીડ.
છત્ર જંગલમેં જુકમ જુકા લગીહે લુટમ લુટા.

નહી બચે જન રાણી મેં ક્યાં કરે,
જનમ જોર મરનસેં ન્યારા નહી કોઇ.
દશ ભયે અવતાર જનને ધરમ ધરાહે.
મચ્છ જોર કચ્ચ વરાહનરસીંગ રૂપે દેખ હીરણ્યાકસકુ મારા હે,
કુરુજને કંસકુ મારાં હે,
બુદ્ધાને બુદ્ધ હર લીની સખકી કલંદી અવતાર.

મહારાજ બડે હે. ભયો ૪
જનમ જોર મરણસે ન્યારા નહી કોઇ,
દશ ભયે અવતાર જનને ધરમ ધરાહે
સતનકી સુણી પોઝાર આયે જનમ ધાર,
ટુક ટુક અસુરકુ મારા હે જનને કરે હે અનેક કામ
આપણા આપણા ભગત દેખાતા હે જંગો નામ નહી આવાર.
રાણી જોઇ ખાવંદ હમારાહે. ભયો ૫

આયો ખાવંદ તેરો સો બચે ચીત મેરો હે.
જલધરકો જોગ પાયો. જોસાઇ આવ તેસો પદ્મે બાંધીઓ પાપ.
અરે મહારાજ થાને એસી સીખ કોન બતાઇ હે. ભયો ૬
પિતા ત્રિલોકીચંદ જનને કીયો સખી આનંદ.
માતાતો મેરી મૈનાવતા અમૃતસરે ભરી;
બેનોઇ તો ઉચસેન જાકો ભર આવે નેન;
બેનતો ચંદ્રાવતી મેરી ચિતામે બડી જો.

રાણી પાટમદે મેરે સનમુખ ખડી હે,
વાહ વાહરે ગોપીચંદ તેને બહોત ખુરી કીધ હે, ભયો ૭
દેર.

રાણી—રાજ યાને પાખંડ એ બેદ બતાયો વે,

ગો—માધ માનું અલ્લ યાન ગુરસે પાયા વે,

રા—કાં હે અલ્લાહે કાં હે વિસ્તુ કાંહે આદ સન્યાસી,
તીન લોકમેં રાજ ઉસીકો વો કૈલાસકે બાસી;

ચેલા કીયા પાખંડીને ડલ ગલે કાંસી.

રાજ ૧

ગો—ધશ્વર અલ્લા ધશ્વર પીસ્તું ધશ્વર શંકર દેવ;

આગમ નિગમકી સુઝે ઉતસે લાગ્યા નેવ;

હાય જોડને કર ખીતી ગુર દેવનકો દેવ.

માધ ૨

રા—તેરા ગુરકો પુછો એ રાજ બિના પુરૂષકી નારી,
અલ્લાકો સવિત્રી સોવે બિસ્તુ ધરરાણી;

મહાદેવ સંગ સોવે પારવતી ડખે અંગ નિશાની

રાજ. ૩

ગો—મેરા ગુરને એસા બતાયા કીણુસે ખોલના નાહી,

અલ્લ બિસ્તુ મહાદેવને સારી શ્રદ્ધી રચાધ;

ખીના નાર નહોં નરકી ગેદા મેં લડ્યા તે માધ.

માધ ૪

રા—માધ માધ મત કર માનુ તું છે રાજકુમાર.

એક દીન સળ તું હતો અને તુમ પુરૂષ હમ નાર,

ચેલા કિયા પાખંડીને છોડ ચલાવો સંસાર.

રાજ ૫

દેર.

રાણી—રાજ હમેશ હસ ખોલો ચાલો મેદેલાં માંહે,

ગો—માધ માનું બિક્ષા ધરમકી લાવ ગુરકી આગ્યા નાહી,

રા—કાંસે લીના ડડકમંડળ કાં લીની મૃગજાલા,

કાણુ ગુર ઉપદેશ બતાયો કીને પેરાધ માલા;

ગુરુકા નામ બતાવે જોગ તે કેસા પાવે,
ભિક્ષા માગણુ આપા છીજે મેરી કાયા.

૨૧—રાજ હમેશ હસ બોલો ચાલો મેહેલાં માહે.

ગો—હંડ કમંડલ દિયા ગુરુને ઉને પેરાઇ માલા,

શેલી સીંગી નાદ બજાવે આઠણુકુ મૃગછા;

ગુરુને ગ્યાન બતાયા રરકા જખસે પાયા,

ગુરુ દેવનકો દેવા કરે મેં ઉનકી સેવા.

માધૃ ૨

૨૧—તેરા ગુરુકુ આંગ લગાડે ઉને બતાયો ઝાંન;

બારા બરસકી ઉમ્મર તેરી તે રાજ નાદાન;

જલમર કહીએ ઝેરી જનમકો મેરા વેરી,

ભિક્ષા કેસે લાવું ગુરુકુ આગ લગાડે

રાજ ૩

ગો—ચલમે રંડી નહી કાંમકી મુખસે બોલ સંભાળ,

મુકતીકો દાતા જલધર ઉરકો દેતી માલ,

જલતી મેરી કાયા ગરખકા બાન લગાયા,

ધાકસે ભાગે હાથી તેં જોબન મદમાતી.

માધૃ ૪

૨૧—મેરા જોબન બહોત જોરાવર તેં જોગી બન આપા.

જ્યું જ્યું સુરત દેખું તેરી છીજે મેરી કાયા;

માયા તેને કેસી તોડી બીચડ ગઇ મેરી જોડી,

અંતરસે ઉઠે જવાળા સુન ગોડ બેંગાલે વાલા

રાજ ૫

ગો—ગોડ બેંગાલે કેસે માઈ દોં વિપ્રને દાન,

રમતજોગી હસકર પુજે પધે જગતમે માન,

માંગ કર લાવે જે ફેરી વેદ ગામે મા તેરી,

ગુરુ આવેગા મેરી અબ તો ભયા સવેરા.

મા ૧

૨૧—હુવા સમેશ માગે ફેરાં કેસે બોલું નહીં.

તેરા મેરા ન્યામ હોવેમા ભર પંચક માહી,

પકડ લઉં તેરા પદ્મ કેસે તેં તોડા તલ્લકા
 બાપને બેળું પાતી જનમકો મેરા સંગાતી. રાગ ૭
 ગે;—તેરે જનમકી તું સંગાતી મેરા જનમને જોગ,

ધસ બતામેં નકા નહીં હે હસે સેહેરકે લોક;
 જોગકી તું ઇ માતા લીખા સો લેખ બિધાતા,
 કલપતિ ક્યું તું મનમેં જોગ લીખા મેરા કરમમે. માધ ૮

રા—લીખા અંક સોમ બિધાતા ક્યા કૃતા કીરતાર,
 જો ઘર રહેતી મેં બાપકે ઓર મીલે બરથાર;

સુનો મહારાજ રાજ દેશકા આવે રાજ .
 બાપકે મેં હડિં પ્યારી રહેતી અટલ કુંવારી. રાગ ૯

ગા—અટલ કુંવારી રહેવતાસને જો જનમે મરગય.

હમકુ અમર કીયા ગુરને ક્યુ મનસે પસ્તાય;

ગુર હે બાલ હમારા ગ્યાનકો કીયા પસારા,

તેરા ગુર મોતી ગાયા પરમ પદારથ પાવે માધ

રાણી— ટર.

શેહેર બેંગાલો યું ઝુરે તારી દ્રોજ ખડીં મહારાજ,
 બાદલ મેહેલ બાદલ જ્યું ચમકે રતન જડીત મખાસ;

બરી સબાકે બીચમે રાજ કરે નીત રાસ શેહે ૧

જનમ જનમકો તું બડ ભાગી જોગી હુવો કીણ કાજ,

ત્રિયાકૂ તું કહે ગયો બાછ શરમ ન આવી લાજ શેહે ૨

હાથી ઉપર કરી અંબાડી હોદે કરી ગજરાજ;

ઘોડાકૂ કહું જીતન સારી લાગ દીયા મહારાજ શેહે ૩

રાણી—

“બધોરે જોખીચંદ જોગી આસન વાર બેડો એક છીનમે.

આપ બસો બડભાગી પહેલી બાવ કીયું કયોસરે,

આખ કાયકુ ત્યાગી.

ભયો ૧

આસન માર બેઠો એક દીનમે ઇશુ સરોવરકી પાત્રા;

બોતલાયો બોલે નહી સરે બેઠો આસન માર.

ભયો ૨

રાણી—

દેર લાયણી.

રાજા રાજા ખડી પુકાર જોખન મદમાતી.

જોગી હોય કરચલા જંગલમે દેખું જલે મોરી છાતી,

મેહુલા નીચે અલેક જગાવે એ ઉસકા કેહુંના,

માતાબર એ બિલ્લા માગે કેસે કહું બેહેના;

બીના પૂરપ હું ત્રિયા જુગમે જુઠા હે રેહેના.

જ્યું જ્યું સુરત દેખું તેરી બર આવે નેના;

દોલત માયા માલ ખજાના સખી લુટાય દેના.

જોગન હોયકર બસ્મ લગાવું ઉસ રાજા કે સંગમે ગજી,

જનમ સંગાતી,

જોગી ૧

બાર બરસકી ઉમ્મર તેરી સુનતા દીલખની;

અગીયારા બરસકી ઘરમે ત્રીયા ચડતી જવાની;

સાસુ કહે તેરા નાશ બોલતી ઉલટીરે જવાની;

શેહેર બંગાલા સખી ડબોયા શીરા દીયા પાની;

જોગ જોગી હુવા પત્રકમે કર ગયો નાદાની;

સુણો રાજ એક અરજ મેરી તેરે બીના મેરી સુની કચેરી;

દીવા નહી બાતી.

જોગી ૨

એક દીન રાજા તોરણુ આયા સખી કરી ત્યારી;

જો મેં જાનું હોયગા જોગી રહેતી અટલ કૂમારી.

અકત્યારી ઘા લગ્યા ખાય ગધ લાચારી;

બીરજ રહી બરજો નહી માને જગડ જગડ દારી;

ને લીખ બેઠુ મેરા આપુલ શરમકી મારી;
સરત બેજ દઉ મેં હથકારા મેરા આપ દીલબર ખારા;
બેઠુ પ્રેત પાતી.

જોગી ૩

કપસે જોગી બયા જલધર જનમકા ઝેરી,
કાઠ જનમકા માગે બહલા આપુ લીયા વેરી.
હાથ જોડને કરે બીનતી સુણો અરજ મેરી,
તુમ જોગી મેં હોઉંગી જનમન રહું સંગત તેરી;
નાલે નાલે ફીરે બટકતી સદા રહું ચેલી,
ધુણી પણીકી સેવા કરેંગી ઓર ફેરી;
મોતી કહે મેં કકા સમગ્રજી બેઠે સભા મીજલસમેં યાગી.
કહો ગુણી મેં કયા બતલાઉ રહો ગુણુ ગાતી.
ગાપીચંદનો બેલ રચ્યો હે શીખે સુણે ને ગાવે;
મન ઇચ્છા પુરણ હોવેગી દુઃખ કમુ ન પાવે.

જોગી ૪

નવીન ગુજરાતી ભાષામાં.

દાહરા.

બેલ રચ્યો શુભ મોતીયે, નાચ્યો રૂડી પેર;
સહુકો આનંદ પાખીયા, સુણતાં ઉપજે મેહેર;
ગાય શીખે ને સાંભળે, પોત્રે મનની આશ;
બેલ બસો પુરો થયો, કહે કવીજનદાસ.
દાન દયા સહુ પાળજે દાતારે દીન રાત;
ઝાઝી રહેશે જગતમાં શુખે તમારી ખ્યાત.
ગાપીચંદ રાખનાં ગાયનો સમાપ્ત.

જાહેર ખખર.

ગરવે પુસ્તકો વેચનારાઓને તથા ખરીદ કરનારાઓને
 નીચે સહી કરનાર ખખર જાપીએ ટી-મ ક ખમાર
 ખાસે તમામ જાતના પુસ્તકો એટલે સમૂગ, ચારવાળા, કાપ
 કાઓ; તથા તમામ જાતનાં નાટકો વાગેજે કહેક પુસ્તકો
 વેચાથી મળશે વેંદકો તેમજ મળાવી લેનાં.

મુઠ લોકોર. } પુસ્તકો વેચનાર
 બુકસેલર-તરબોવન રાજકોટ.

